

Lo, og saaledes skulle I vælge, og endelig spører man til: Kongen — og det vil selv i reent absolute Stater egentlig sige enhver Tids Regjering — skal bestikke 12 Kongevalgte. Seg vil nu give at betænke, om dette Dieblif er vel valgt til at etablere en saadan Forskjellighed mellem Vælgerne, om dette Dieblif, hvor Landet med Sorg og Bekymring tænker paa de forfærdelige Ulykker, som ere os overgaaede, og fører dem tilbage til Regjeringens Spibse, om dette Dieblif, hvor store Reformers nødvendigheds maae foregaae, Reformers, som allerede forlængst burde have været indledede — om dette Dieblif, siger jeg, er et saadant, at det er rigtigt at splitte Folket i modstridende Afdelinger eller Classer. Og er det, man faaer tilstede ved denne Afstillelse, Noget, som giver virkelig Styrke for Rogen? Seg kan ikke overbevise mig derom. Seg ønsker for mit Fædreland en stærk Regjering. Seg troer, at en stærk Regjering, naar Landet ikke skal synke saa dybt, at det af indre Elendighed endog saa skal have ondt ved at friste sin Tilværelse, er en af Betingelserne; men jeg vil spørge: Kan en stærk Regjering komme tilstede, naar man har en modstridende Folkerepræsentation, hvoraf den ene Halvdeel er lammet, og den anden Halvdeel mistænkt hos en stor Deel af Befolkningen? Den ærede Conseilspræsident og hans Colleger — derom er jeg overbevist — mene, at de ere — som det hedder i nogle af vore Blade — Kongedømmets varme Opretholdere, og at de fremfor Rogen ville bestaa Kongedømmet. Tillad mig at sige Dem, at jeg nærer stor Tvivl, om Rogen eller Noget stort mere har kunnet bidrage til at svække Kongedømmet hos os, der have et nyt Dynastie, i denne vanskelige Tid end det, der er passeret under det nærværende Ministerium med Hensyn til dette Forslag, og det, som dets Vorgængere i samme Retning have tilladt sig, og kommer der Tider, hvor Kongedømmet er i Fare, saa vil det være at beklage, at man er gaaet den Vej, og det vil være saameget mere at beklage, som det indtil denne Dag har staaet i Kongens Regjeringens Magt paa en jævn og simpel Maade, der ikke kunde Andet end tiltale Folket, at bringe Orden i Forholdene. Det havde været simpelt og naturligt, og jeg

troer, det havde været Skyldighed, haade mod Kongedømmet og mod Folket, at bringe alle Anliggender ved simpel Lov over til Rigsdagen, og derefter aabent og loyalt sige til denne: Det er Dig, der skal tage Repræsentationen i Arv; vi ere af den inderlige Formening, at haade af ydre og indre Grunde er det ønskeligt, ja maaskee nødvendigt, at der gives Grundloven af 1849 en Forandring, der til Exempel i Udlandets Dine kan synes at være konservativ. — Hadde man gjort det, vilde man da ikke have mødt en ganske anden Tillid, en ganske anden venlig Modtagelse end den, der nu kan fordres af os? Ministeriet har ikke gjort dette; men med al den Tvang og al den Kunst, det var muligt at opdrive — taffet være det forrige Ministeriums talentfulde Repræsentant og dets andet ledende Medlem — har det stillet os under en Tvang, hvorunder det er tilgivseligt, at mangfoldige af os forvilde sig, synke og samthkke i, hvad man egentlig ikke mener og aldrig burde tillade sig at stemme for. Der er endnu et Moment, der meget ofte oversees og maaskee endog saa ganske lades ubemærket, naar man bedømmer Rigsdagens Stilling til dette Forslag, og det er, at man ikke blot giver det en Indskyldelse paa de tidligere saakaldte Fællessager — det er mig isvrigt en Glæde, at det nuværende Ministerium synes at være kommet bort fra dette Navn, — at man, siger jeg, ikke blot giver Folkerepræsentationen en efter mine Tanker næsten illusorisk Myndighed med Hensyn til disse Sager, men at man foruden disse endnu tager de Sager med, som Rigsdagen, da den af loyalt Hengivenhed og Tillid til Kongen og hans Regjering offrede sin Ret med Hensyn til Fællessager, dog beholdt tilbage, nemlig de saakaldte særlige, saa at Folkerepræsentationen nu ogsaa med Hensyn til disse skal stilles paa det samme svækkede og efter min Mening utilbørlige Standpunkt som med Hensyn til de andre Sager. Troer man nu, at man med Rette kan stole paa det, man hører i Krogene og udenfor Krogene hvert andet Dieblif, nemlig, at vi maae søge No og Gvile, at der er en Led og Kede med Hensyn til denne Forsatnings sag, og at vi derfor maae søge at faae den afgjort, saa tager man stor-